

einatustiga linna, ikka kül sõma - wahhe aeg ärra lähheb, enne kui rahha saab kokkarovatud."

Miño mele järrele se kõne wägga olli; kes koolmeister oma ammetid mitte ei ea mëlega kule kidetarvat! sõbber kõrtsimees nikkutas pead õiete maddalast ja ütles: noh, kui sedda wisi on, jägo siis teile õigus.

Miña wötsin jälle kohhe ussust finni ja küssin: „küllamees, sa oled paljo inimese olsemist ja ellokorda näind, mis usk kül kõige parrem peaks ollema?“ Mees tömbas silmasulmud kokko ja watas kaunist pungiste miño otša, ütteldes: „fudda siis meil süddant ei olle üttelda, et meie oma usk se kõige parrem on!“

Kõrtsimees jälle agga wangutas pead ja solkis ulka: „Tühh! kõik, kas üks usk ni ea ei olle kui teine!“

Wööera silmad selle sõna peale akkasid kui wälku lõma ja nago olleks ta tahtnud willetsat oma silmadega mahha pisti, ütles ta wåljo älega: „Siña fölbamata! Kes issa ehk emäotša süllitab ehk oma õppetajat sõimab, mis sa sellest inimesest mõtsed? Agga eks se olle so usk, kes so süddant jo lapse põlives on kaitsend, kes so meelt ikka õige te peale on juhhatand, kes kurbuses so koormakergitaja, ja willetsuses so nõuandja olli — ja tedda

tahhad sa laita? „Nende wissast peate teie neid tundma“, ja: „ea pu ei wõi pahha wilja kanda, egga pahha pu wõi head wilja kanda“ — nõnda Õnnisteggi ja isse õppetas, ja kui usku usso körwa tahhad panna, siis wata, mis usk inimesest on teind. Miña julge südamega wõime küssida: kas meie rahwa ulgas kaelaleikajaid ja obbosewargaid on? kui kellegi kael on mahhaleigatud ehk obbone warrostud, kas kürjateggi ja meie ulgas on? Austa oma usku ja pea tedda finni, kes sind ei keta Jumala sõna so oma keles luggemast ja kes sulle lubba annab igga rea järrel küssida: mis se on?“

Selle selletusega ollin miña rähbul ja ka Andrese mele järrele ta wõis olla, sest ta nikkutas peaga ja ütles: kül se seddawisi on!

Ollime agga wast selle juttuga walmis, astus trop inimesi tuppa, kes Riast taggasid tullivad. Olliivad seal käind, omale paremat maad pallumas ja parremat usku. Sest asjast siis enam ei olnud paljo tarvis kõneleda.

Selle juttustamise jättan siin polele. Meie veel mõndagi teist asia se kord sahkasime, mis ehk tullenval aastal wõin awwada. Ehk kulen ka oma kaimo Lohkwa Dawedi ehk Nawwa Jürri käest, fudda se jut nende melest olli, ehk wõin siis ka oma jutto wärki parrandata.